

Vadászterület berendezései

Apróvadetető

A **mezei nyúl** a betakarítástól a tavaszi vegetációs időszak kezdetéig zord időjárási körülmények között igényli az etetést. Téves azt hinni, hogy a fácánetetőkbe elhelyezett szemestakarmány elegendő táplálékot kínál a nyúlnak. A fajspecifikus táplálkozási igényt úgy elégítheti ki a vadgazda, ha egyaránt ad szálás- és lédús takarmányt.

A kihelyezésnek több módozata ismert. A gúlába rakott kukoricaszár tökéletes fészerként működve, megfelelő védelmet nyújt az alá helyezett takarmánynak. Magas hóborítottság időszakában a szénát karóra kötve úgy kell elhelyezni, hogy a földtől (hótól) 40-50 cm magasan álljon, olyan módon, hogy a nyúl könnyen hozzáférhessen. Ligetes, erdős területen a faoldalra erősített féltetős szénarács a legpraktikusabb. A fedés nélkül kihelyezett szálastakarmányra a hó ráesik, nappal beleolvad, s így a nedvessé váló, fagyott széna már nem egészséges táplálék a mezei nyúl számára.

A **fácán** részére készített etetőt úgy kell tájolni, hogy az uralkodó szél irányából védett legyen, és lehetőleg bokros sűrűbe kerüljön. Ennek hiányában az etető elé nagyobb faágakat lerakva megoldható, hogy a bebújó fácán után a szárnyas ragadozók ne tudjanak oda váratlanul bevágni, a szőrmés pedig berontani. A féltetőt nádból, kukoricaszárból úgy készíti el a vadgazda, hogy az elől 1-1,20 m, míg hátul 20-25 cm magasan legyen a talajszinttől. Az etető alacsonyabb, hátsó felének bokros, gazos folthoz való csatlakoztatása lehetővé teszi a menekülést a fácán számára. Építéskor a kiválasztott részt a terepen először megtisztítjuk a fűtől, agyaggal ledöngöljük, homokkal beszórjuk. Kis mennyiségben tört faszén, apró kavics és mészsó is elhelyezendő.

Sózók

A só a vadon élő állatok számára nélkülözhetetlen anyag, ami elősegíti az emésztést. A só kihelyezésre a vadgazda többféle módszert alkalmaz attól függően, hogy az általa kezelt vadászterületet milyen vadfajok népesítik be.

Hagyományos keretszó

A 40-40 cm-es méretű keretet négy sarkán rögzítjük a talajszintig levert 50 cm hosszú oszlophoz, és ebben kell elhelyezni a kockasót vagy kősót. Hibája, hogy a keretet a vaddisznó rendszeresen kitúrja, ezért a többi sózótípus a higiéniai követelményeknek sokkal jobban megfelel.

Oszlopszó

Egy-másfél méter magas tönkre kell felszerelni a sót tartalmazó ládát, és a csapadék hatására feloldódó só a lekérgezett felületen végigcsorog, ezáltal a vad számára nyálhatóvá válik.

Tönkszó

Minimum 40 cm átmérőjű, 1,5-1,8 m magasra meghagyott tuskóba motorfűrészszel szűrővágással üreget képezve helyezük el a sót. A külső palásttól alulról 45 fokos szögben felfelé irányuló furatokon az elfolyósodó só a felületre kerül. Amennyiben a tuskót 40-50 cm magasra vágva alakítjuk ki, úgy a vad közvetlenül a sót nyalja, és a furatok kiképzése feleslegessé válik. Az alacsony kiképzés hátránya, hogy könnyen szennyeződik, és a vaddisznó rendszeresen kilökdösi a sót.

Rönkszó

Minimum 30 cm átmérőjű kb. 1-1,2 m hosszú, lefektetett rönk felső felületén motorfűrészszel vályút képezünk ki, alulra keresztben az elfordulás ellen két merevítőtalpat erősítünk. A só a vályúba kerül.

Sózóvályú

A só a vályúszerűen kiképzett tartóba kerül, egy fűrészbakhoz hasonló lábakra helyezve és féltetővel ellátva. Őzes területen kedvelt típus. A sózókat a sűrűk közelében, kis réteken, lehetőleg vízközelben kell elhelyezni. Így a vad napközben is bizalommal keresi fel, mivel így elégítheti ki a kérődzés közben fellépő sóigényét.

Forrás: Hivatásos Vadászok kézikönyve